| | |
|---|---|
| Súd: | Okresný súd Bratislava I |
| Spisová značka: | 5C/126/2011 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 1111225366 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 13. 11. 2013 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | Mgr. Katarína Škultétyová |
| ECLI: | ECLI:SK:OSBA1:2013:1111225366.1 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred sudkyňou Mgr. Katarínou Škultétyovou v právnej veci navrhovateľa: W.. K. N., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho T. XX/A, D., zastúpeného Mgr. Vladimírom Šarníkom, advokátom so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti odporcovi Slovenskej republike - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

**r o z h o d o l :**

Nesprávnym úradným postupom Obvodného úradu v Bratislave v správnom konaní vedenom pod č. V.-PR-XXXX/X-XXX-XX-S. V-XX vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 zákona č. 372/1990 Zb. b o l o porušené právo navrhovateľa ako účastníka správneho konania na prejednanie a rozhodnutie veci bez prieťahov a právo na inú právnu ochranu.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1000 Eur za obdobie od 27.07.2010 do zaplatenia a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 302,44 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa Mgr. Vladimíra Šárnika, č. účtu: XXXXXXXXXX/XXXX, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa z a m i e t a.

**o d ô v o d n e n i e :**

Návrhom podaným na tunajší súd dňa 4. augusta 2011 sa navrhovateľ domáhal vydania rozsudku voči odporcovi, ktorým súd vyriekne, resp. skonštatuje porušenie práva navrhovateľa na prejednanie a rozhodnutie veci bez prieťahov a práva na inú ochranu, ku ktorému došlo nesprávnym úradným postupom Obvodného úradu Bratislava v správnom konaní vedenom pod č. V.-PR-XXXX/X-XX-S. V-XX a zároveň uloží o odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1000 Eur s prísl. titulom zodpovednosti sa škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Obvodného úradu v uvedenom konaní. V dôsledku nesprávneho úradného postupu konajúceho orgánu, ktorý podľa navrhovateľa spočíval v tom, že Obvodný úrad Bratislava a Ministerstvo vnútra SR nepostupovali v súlade s ust. §3 ods. 1,3 a § 49 ods. 1,2 Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb.), keď nekonali bez prieťahov, ale naopak najmä Obvodný úrad Bratislava bol v konaní dlhodobo nečinný, v dôsledku čoho došlo k premlčaniu zodpovednosti za priestupok a následnému zastaveniu konania. Obvodný úrad Bratislava vydal prvé rozhodnutie vo veci až po 15 mesiacoch od podania návrhu, pričom rozhodnutie bolo v dôsledku vád zrušené. Aj Ministerstvo vnútra SR namiesto 30 dní rozhodovalo o odvolaní navrhovateľa 4 mesiace. Aj po zrušení rozhodnutia Obvodného úradu Ba, napriek blížiacemu sa premlčaniu, nerozhodlo v zákonnej 30 dňovej lehote, ale až po 3 mesiacoch. Ministerstvo vnútra SR o opätovnom odvolaní navrhovateľa opäť nerozhodlo v zákonnej 30 dňovej lehote, ale po 3 mesiacoch konanie zastavilo pre uplynutie premlčacej doby. Uvedené orgány, tým, že nekonali vo veci bez prieťahov

porušili zákonné právo účastníka konania na skončenie konania v zákonnej lehote v takej miere, že došlo k premlčaniu priestupku a zastaveniu konania bez meritórneho posúdenia a rozhodnutia veci. Navrhovateľ však utrpel ujmu nielen na zákonnom práve účastníka konania na skončenie konania v zákonnej lehote (bez prieťahov) ale premlčaním priestupku utrpel aj na práve na inú právnu ochranu, ktoré mu bolo upreté. Navrhovateľ poukázal tiež na to, že celková dĺžka konania presiahla 25-násobne zákonnú lehotu, pričom prekročenie tejto lehoty nebolo vyvolané právnou ani skutkovou zložitosťou veci. Navyše v dôsledku nečinnosti uvedených orgánov došlo k premlčaniu priestupku a tým úplnému zmarenie práva navrhovateľa ako účastníka konania a osoby, ktorá priestupkom utrpela ujmu, na prejednanie priestupku (inú právnu ochranu).

Vzhľadom na nenapraviteľnosť porušenia práv navrhovateľa, závažnosť následkov, dĺžku prieťahov, dlhotrvajúcu bezdôvodnú nečinnosť Obvodného úradu Bratislava, negatívne dôsledky nečinnosti na právo navrhovateľa na prejednanie priestupku a právo na inú ochranu, ktoré bolo úplne zmarené, nie je dostatočným iba skonštatovanie porušenia práva a je namieste poskytnutie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú navrhovateľ požaduje vo výške 1000 Eur.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu s týmto nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný zamietnuť. Uviedol, že v danom prípade, teda v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci..., súd v rámci všeobecného súdnictva nie je príslušný skúmať, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo došlo k neprávnemu úradnému postupu, ale súd v konaniach podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v rámci všeobecného súdnictva môže konať o priznaní škody alebo nemajetkovej ujmy za predpokladu, že nezákonnosť alebo nesprávnosť úradného postupu príslušného orgánu bola konštatovaná a preukázaná formálno-procesným postupom v rámci správneho súdnictva, čo v danom prípade splnené nebolo. Navrhovateľ podľa odporcu takýto postup ničím, okrem svojich tvrdení nepreukázal. Zároveň poukázal na to, že navrhovateľ nárok na nemajetkovú ujmu a jej uplatnenú výšku nepreukázal podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., teda nepreukázal závažnosť následkov ktoré v dôsledku nesprávneho úradného postupu mali vzniknúť v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním výpoveďami navrhovateľa, odporcu, právneho zástupcu navrhovateľa, z listinných dôkazov, obsahu pripojeného spisu Obvodného úradu Bratislava, č. V.-D.-XXXX/X-XX-S./PXX, prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu a všetko, čo inak v konaní vyšlo najavo ( § 120 ods. 1 O.s.p. ). Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľkou v návrhu, ktorými odôvodňovala svoj žalobný návrh a vyjadrenia a prednesov odporcu z hľadiska skutočností, ktoré považoval za nesporné. Zároveň súd poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať, a to písomne v predvolaní na pojednávanie

Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním teda súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rámec návrhov účastníkov, nakoľko považoval skutkový stav za dostatočný pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu a vyhlásil dokazovanie za skončené ( § 120 ods. 1,4 O.s.p. ).

Z výsluchu navrhovateľa na pojednávaní dňa 13.11.2013 vyplynulo, že konanie odporcu pociťoval a vnímal ako frustrujúce, nakoľko konania, ktoré označil za priestupok sa dopustila osoba, ktorá bola predstaviteľom verejnej moci a preto podľa navrhovateľa nie ej prípustné, aby sa správala spôsobom porušujúcim právne predpisy, ale aj elementárne zásady slušnosti. Štát by mal vedieť do proti takýmto neoprávneným zásahom do práv občana účinne zasiahnuť. Výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy opieral o ustálenú prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý za jeden rok konania priznáva sumu 1000 eur, v tomto prípade išlo o dva roky, navyše v merite veci nebolo rozhodnuté.

Z obsahu pripojeného spisu Obvodného úradu Bratislava ďalej len („úrad“), č. V.-D.-XXXX/X-XX-S./PXX mal súd za preukázané, že dňa 05.11.2007 doručil navrhovateľ Obvodnému úradu Bratislava návrh na prejednanie priestupku, ktorého sa mala dopustiť X. S. F. tým, že ako pracovníčka Agentúry na podporu výskumu a vývoja (ďalej APVV) poverená výkonom kontroly v Asociácii doktorandov Slovenska v priebehu diskusie s navrhovateľom o vyhovení jeho žiadosti na predloženie služobných preukazov tohto osočila, okrem iného tým, že ho nazvala manipulátorom, psychopatom, právnikom, ktorý pozná len svojich päť zákonov a inými dehonestujúcimi vyjadreniami. Dňa 26.11.2007 vyhotovil úrad predvolanie vo veci priestupku na deň 13.12.2007 o 10.30 hod.. dňa 7.12.2007 bolo úradu doručené ospravedlnenie X.. S. F., obvinenej z priestupku. Dňa 01.02.2008 vyhotovil úrad predvolanie na prejednanie priestupku na deň 19.02.2008 o 9.00 hod.. Zo zápisnice z prejednania priestupku zo dňa 19.02.2008 vyplynulo, že obvinená sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavila.

Rozhodnutím, č. V.-PR-XXXX/X-XX-S. C zo dňa 17.02.2009 úrad rozhodol o návrhu navrhovateľa tak, že konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zastavil z dôvodu, že spáchanie skutku o ktorom sa koná nebolo obvinenej z priestupku preukázané. Navrhovateľovi bola zároveň uložená povinnosť uhradiť úradu trovy konania v paušálnej sume 16 Eur.

Voči uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ dňa 03.03.2009 odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím vydaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, č. I.-XXX-XXXX/XXXXX/T. zo dňa 30.06.2009, právoplatným dňa 16.07.2009, ktorým vyššie uvedené rozhodnutie úradu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom okrem iného konštatoval, že správny orgán konal v rozpore s ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko návrh na začatie konania obdržal dňa 05.11.2007 a rozhodnutie vo veci vydal až dňa 17.02.2009, pričom o predĺženie lehoty pre rozhodnutie nepožiadal.

Spis bol doručený Úradu dňa 23.07.2009 na opätovné prejednanie.

Úrad opätovne rozhodol o návrhu navrhovateľa rozhodnutím č. V.-PR-XXXX/X-XX-S. C zo dňa 08.09.2009 a to tak, že konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch zastavil, nakoľko spáchanie skutku o ktorom sa koná nebolo obvinenej z priestupku preukázané.

Voči uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ dňa 01.10.2009 odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím vydaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, č. I.-XXX-XXXX/XXXXX/T. zo dňa 14.12.2009, ktorým konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona priestupkoch, ktorého sa mala dňa 29.10.2007 dopustiť X.. S. F. voči navrhovateľovi zastavil, z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.. z., účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti toho zákon pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z.z.,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s poukazom na § 132 O.s.p. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný

Súd v rámci rozhodovania o prejednávanej veci považoval za potrebné vysporiadať sa aj s otázkou aktívnej, resp. pasívnej legitimácie ako nevyhnutného predpokladu pre úspešné uplatnenie návrhu navrhovateľa. Hoci v konaní táto sporná nebola je potrebné uviesť, že v prejednávanom prípade je tento predpoklad splnený a jej nedostatok prítomný v konaní nie je. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii je významná tá skutočnosť, že navrhovateľ bol účastníkom konania v rámci ktorého malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a v dôsledku ktorého mala navrhovateľovi vzniknúť škoda uplatnená v tomto konaní. Táto úvaha súdu má oporu aj v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

Pokiaľ ide o pasívnu legitimáciu, tá jednoznačne vyplýva zo zákona č. 514/2003 Z.z., v tomto prípade konkrétne z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a ) a d), podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaným subjektom má byť v tomto prípade štát.

Ďalšou otázkou, ktorou súd v konaní skúmal bolo, či orgán označený v návrhu navrhovateľa ako orgán konajúci v mene štátu je označený správne, teda či ide o orgán totožný s tým, s ktorým zákon pre tento prípad počíta. Na tomto mieste vychádzal súd z ustanovenia § 4 ods.1 písm. c), podľa ktorého, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci zodpovedá ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. patrí k forme objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. ide o zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok. Týmito podmienkami sú: 1/existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup orgánu štátu 2/ existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch) a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ v konaní odvíjal vznik škody, za ktorú zodpovedá odporca od nesprávneho úradného postupu príslušného orgánu (Obvodného úradu Bratislava, ako aj ministerstva vnútra SR) spočívajúceho jednak v prieťahoch v konaní, dlhodobej nečinnosti Obvodného úradu Bratislava zmarením práva na inú právnu ochranu, keďže v dôsledku nerozhodnutia veci v zákonom stanovenej lehote došlo k zániku zodpovednosti za priestupok.

Zákon č. 514/2003 Zb. bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje. Podľa konkrétnych okolností jednotlivého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie (nie však samotné vydanie rozhodnutia), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Pokiaľ ide o právomoc súdu preskúmavať priebeh konania na inom súde z hľadiska toho, či v ňom došlo alebo nedošlo k prieťahom je potrebné vychádzať z tej skutočnosti, že prieťahy v konaní je

nutné považovať za porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a § 6 O.s.p., z ktorého vyplýva povinnosť súdu postupovať v konaní tak, aby ochrana práv účastníkov konania bola rýchla a účinná. V prejednávanej veci bolo teda potrebné posúdiť, či sa konajúci orgán dopustil nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v jeho nečinnosti a prieťahoch a či v príčinnej súvislosti s nimi vznikla navrhovateľovi škoda, ktorá je predmetom sporu.

Sumarizáciou vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že príslušný orgán konajúci v konaní pod č. V.-PR-XXXX/X-XX-S. V-XX sa svojou nečinnosťou a porušením zákonnej lehoty danej mu na rozhodnutie vo veci podľa § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967, správneho poriadku dopustil takého konania, ktoré by sa dalo označiť za nesprávny úradný postup. Na základe vykonaného dokazovania pripojeným spisom vedeným Obvodným úradom Bratislava mal totiž súd za preukázané, že Obvodný úrad Bratislava porušil uvedené zákonné ustanovenie, jednak tým, že nedodržal zákonnú lehotu na rozhodnutie vo veci (30 dní, v zložitých prípadoch najneskôr do 60 dní) a tiež tým, že navrhovateľa ako účastníka konania neupovedomil o skutočnosti, že nemôže rozhodnúť v stanovenej lehote. Navyše bolo na základe rozhodnutia nadriadeného orgánu (MV SR) citovaného vyššie preukázané, že porušenie citovaného ustanovenia konštatoval aj tento orgán, keď v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia uviedol, že správny orgán nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote, pričom o predĺženie tejto lehoty nadriadený orgán nepožiadal.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd tiež k záveru, že nesprávny úradným postupom konajúceho orgánu došlo aj porušeniu práva navrhovateľa na inú ochranu, nakoľko v dôsledku nečinnosti konajúceho orgánu došlo k márnemu uplynutiu dvojročnej lehoty pre zánik zodpovednosti za spáchaný priestupok, čo malo za následok zastavenie konania o návrhu navrhovateľa bez rozhodnutia vo veci samej.

Ďalšou otázkou, s ktorou bol súd povinný sa vysporiadať bola otázka vzniku škody navrhovateľovi a otázka príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ za škodu vzniknutú mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci označil vznik nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., za ktorú navrhovateľ požadoval peňažnú náhradu vo výške 1000 Eur.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení platnom v čase vzniku nesprávneho úradného postupu, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd dospejúc k záveru, že v danom prípade nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci bolo porušené právo navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na inú právnu ochranu v dôsledku čoho navrhovateľovi vznikla ujma v nemajetkovej sfére navrhovateľa. Vychádzajúc z uvedeného súd preto vyhovel návrhu v časti, v ktorej navrhovateľ žiadal vyrieknuť konštatovanie porušenie práva a to v súlade ods. s citovaným ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

Navrhovateľ v konaní poukázal tiež na to, že vyššie uvedeným nesprávnym úradným postupom príslušného orgánu verejnej moci v došlo k citeľnému neoprávnenému zásahu do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, navonok prejavenom pocitmi frustrácie a bezmocnosti voči konaniu osoby vystupujúcej v mene orgánu verejnej moci, ktorá sa podľa jeho tvrdení dopustila priestupku a tiež v styku s ním mala porušiť základné pravidlá slušnosti, pričom nesprávnym úradným postupom orgánu rozhodujúceho o priestupku, jeho prieťahmi došlo k zmareniu práva navrhovateľa na riadne konanie o priestupku a na meritórne rozhodnutie o jeho návrhu, keďže označeným nesprávnym úradným postupom došlo k zániku zodpovednosti za priestupok.

Podľa názoru súdu zmarenie práva navrhovateľa ako občana na riadne prejednanie a rozhodnutie o jeho návrhu citeľným zásahom do osobnostnej sféry navrhovateľa, nakoľko bolo zasiahnuté do jeho dôvery v zákonnosť postupu orgány verejnej moci.

V konaní bolo tiež preukázané, že ujmu vzniknutú navrhovateľovi v súvislosti so zmarením jeho práva prejavenú v traumatizujúcich, dôstojnosť znižujúcich negatívnych pocitov odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy, súd ju považuje za primeranú všetkým zisteným okolnostiam.

Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Ako už bolo uvedené, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci v danom prípade spôsobil svojím rozsahom a intenzitou zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky mohol oprávnene pociťovať navrhovateľ v pocitoch bezmocnosti voči konaniu orgánov verejnej moci a následnej frustrácie.

V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľovi, napriek tomu, že konanie o jeho návrhu na prejednanie priestupku bolo v súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci zastavené bez vydanie meritórneho rozhodnutia sa doposiaľ nikto za zásah do jeho osobnostných práv neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľa súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah do osobnostných práv navrhovateľa už vzhľadom na zánik zodpovednosti za priestupok nemožno reparovať vydaním rozhodnutia o návrhu navrhovateľa. Preto má súd za to, že v danom prípade sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch ako spravodlivá a dostatočná forma zadosťučinenia, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu.

Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy sa súd riadil ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 určuje s prihliadnutím najmä na :

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov. ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Navrhovateľ si okrem práva na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil tiež právo na zaplatenie úroku z omeškania odporcom vo výške 9% zo sumy 1000 Eur od 28.01.2010 do zaplatenia.

Občiansky zákonník v § 517 ods. 2 upravuje inštitút úrokov z omeškania, ktoré majú povahu sankcie (sankčné úroky) za omeškanie dlžníka so splnením peňažného záväzku. Úprava úrokov z omeškania v tomto ustanovení je všeobecnou úpravou vo vzťahu ku všetkým občianskoprávnym záväzkom a zakotvuje oprávnenie požadovať v prípade omeškania s plnením peňažného dlhu vedľa istiny aj úroky z omeškania. Úroky z omeškania ako aj príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Obč. zák.) tak predstavujú vedľajší a akcesorický peňažný záväzkový vzťah.

Podľa § 517 ods. 1 prvej vety a ods. 2 Obč. zák. a ďalej podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb., je štát povinný nahradiť škodu najneskôr do 6 mesiacov odo dňa, keď poškodený nárok riadne uplatnil. Márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník ocitá v omeškaní zo zodpovednostného záväzkového právneho vzťahu (§ 489 Obč. zák.) a odo dňa nasledujúceho po uplynutí tejto lehoty ho stíha povinnosť zaplatiť poškodenému tiež úroky z omeškania. Navrhovateľovi preto vzniklo proti odporcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, preto mu súd priznal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% od 28.07.2010 do zaplatenia, s odôvodnením, že navrhovateľ si nárok na náhradu škody uplatnil u odporcu dňa 26.1.2010 (č.l. 9), lehota na plnenie teda márne odporcovi uplynula dňa 26.07.2010 na základe čoho sa nasledujúci deň dostal do omeškania. Navrhovateľ si v zmysle uvedeného nesprávne uplatnil právo na zaplatenie úroku z omeškania od 28.01.2010, preto súd návrh navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% zo žalovanej sumy za obdobie od 28.01.2010 do 26.07.2010 zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku teda podľa úspešnosti v konaní a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania za vynaložené trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 302,44 Eur pozostávajúcich z 3 úkonov právnej služby podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení:

| Dátum | Úkon | tarifná odmena- skonštatovanie porušenia práva | nemajetková ujma | tarifná odmena- náhrada | paušálna |
|---|---|---|---|---|---|
| 11.01.2010 | prevzatie veci | 55,49 | 25,73 | 7,21 | |
| 02.08.2011 | podanie návrhu | 57 | 14,15 | 7,41 | |
| 13.11.2013 | účasť na pojednávaní | 60,08 | 17,15 | 7,81 | |

Nakoľko právny zástupca odporcu súdu osvedčil, že je platcom DPH, náleží mu i právo na zaplatenie DPH vo výške 20%, o ktorú súd navýšil sumu priznaných trov.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že :

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.